

MESTSKÝ NÁRODNÍ VÝBOR V ŠUMPERKU

označení národního výboru

Volební okrsek č. 12 Volební obvod do MNV č. Pořadové číslo seznamu voličů 59

Legitimační lístek

k volbám do Sněmovny lidu a Sněmovny národů Federálního shromáždění do České národní rady a do národních výborů

konaným ve dnech 23. a 24. května 1986

Hajný Vladimír, Čsl. armády 34/73

pro voliče: (Příjmení, jméno a bydliště)

ve volební místnosti

Dům kultury Framet

číslo a adresa volební místnosti

Volební místnost bude otevřena

- v pátek, dne 23. 5. 1986 od 12.00 hodin do 22,00 hodin a

- v sobotu, dne 24. 5. 1986 od 7.00 hodin do 14,00 hodin

(Informace na druhé straně)

TZ 6 - 86

Legitimační lístek, kterým se prokazuje totožnost a posléze na něj byly vydány volební lístky, mohou být předloženy jen ti, kteří do volební místnosti ani nepáchli.

Politické vězni zemřelí? ve vazbě. /Dosud nepublikováno/

- V i n ě á l e k Jindřich, nar.3.7.1895, velezrada, zemřel na celk.sklerosu 11.8.1956 v Leopoldově.
F a c u n a Ondřej, nar.12.11.1922, nedovolené držení zbraní, příčina smrti nezjištěna 10.8.1948, Ilava
S í v á k Ondřej, nar. 18.11.1909, velezrada, příčina nezjištěna 9.5.1952 v Ilavě.
B e k o r František, nar.12.5.1910, příprava úkladů o republiku, příčina nezjištěna 17.5.1952, Ilava.
B i s k u p Josef, nar.14.3.1898, příprava úkladů o republiku, příčina nezjištěna 16.2.1952 v Ilavě.
K u ť e l k a Václav, nar.26.8.1905, velezrada, příčina nezjištěna, zemřel 28.12.1954 na Ilavě.
Š i d l o Ludevít, nar.7.8.1897, vyzvědačství, příčina nezjištěna smrt nastala 28.12.1953 na Ilavě.

U v n i t ě ř č í s l a : Pokračování

- 1. Jiří G r u n t o r á d: O nezávislých iniciativách v Československu.
2. Mgr.Jaroslav M ü l l e r: Zasadíme se o obnovení hrobu N e z n á m é h o v o j í n a.
3. Ing.Vladimír Hajný: Doois ministru zemědělství Ing.Josefu L u x e v i

Předpokl.cena: 2,- Kč M I Č 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5
o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 13 č í 44

Vydává: Vladimír Hajný Red. Marta Zemanová
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada:+Julius A.Varga

Uzávěrka: 27.10.1996

V Šumperku, dne 4. února 1996

Vážený pan

Ministr zemědělství Ing. Josef Lux
Těšnov č. 17, 117 05 Praha 1

Všc: Stížnost na Pozemkový úřad v Šumperku a Ing. Vojtíška z Ústředního pozemkového úřadu v Praze, č.j.: 53/95-44C ze dne 24.4.1995.

Vážený pane ministře!

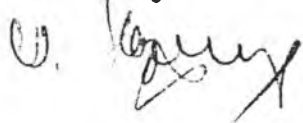
Obracím se na Vás se stížností na orgány, které více méně podléhají Vašemu resortu a poněvadž jsem ztratil víru, že dosáhnu změny v jejich názoru na platnost zák.č.229/91 Sb. u těchto institucí, rozhodl jsem se požádat přímo Vás o vysvětlení platnosti tohoto zákona.

Pane ministře, nechci po Vás, aby jste se detailně zabýval tímto sporem, týkající se našeho vlastnictví parcel č.562/1 a č.564/1 v k.ú.Šumperk. V žádném případě nechci, aby o tomto sporném vlastnictví rozhodovaly výše uvedené státní orgány s konečnou platností. Chci jen, aby PÚ v Šumperku a ÚPÚ v Praze rozhodly o "domněle oprávněné osobě" jakožto mé matce, původní vlastníci uvedených parcel. Moje matka chce být pouze zapsána jako domněle oprávněná osoba, nic víc ani nic méně a ne to máne podle zákona právo, pokud tedy v naší sametové demokracii ještě platí zákon č.229/91 Sb.

Vážený pane ministře, prosil bych Vás o sdělení zda § 4a zákona č.229/91 Sb., odst. 2, stále ještě platí, neboť podle sdělení z MZ - Ústředního pozemkového úřadu, vyřizuje Ing.Vojtíšek je mi sdělováno, že zasláné doklady prý nejsou bohužel průkazné. Budiž, ale já jsem prosím přinejmenším žádal, aby došlo k rozhodnutí ne zda je moje matka vlastníkem uvedených parcel, ale zda je k nim domněle oprávněnou osobou. I toto je jí oběma výše uvedenými institucemi odepřeno. Znovu se Vás tedy ptám, zda u nás ještě platí zákon č.229/91 Sb., odst. 2 a zejména zda platí na Vašem ministerstvu? V § 4a tohoto zákona v odst. 2 je výslovně psáno: "Nemůže-li osoba uvedená v odst. 1 jednoznačně prokázat svůj nárok výpisem z úřední evidence, zapíše jí pozemkový úřad jako domnělou oprávněnou osobu." Nevím pane ministře, proč se Vaše instituce ÚPÚ chová jako kdyby uvedený paragraf neexistoval. Já přece po nich nechci, aby jim utrhlo srdce, že bude mít zase nějaký původní vlastník vráceno 2,5 ha orné půdy, ale chci pouze prostý zápis o tom, že jsem domnělou oprávněnou osobou jak stojí v zákoně. Rozhodnutí o které jsem ne žádal ať ponechá Váš úřad soudní instanci a nechtějí si její právo neosobuje. A nebo už zase zákony platí jen pro někoho?

Totéž se přirozeně týká i PÚ v Šumperku, který navíc neuznává ani § odst. 1, § 4a zák.č.229/91 Sb., neboť mi odmítl poskytnout kopie dvou listin, které dokumentovaly vlastnický vztah mé matky k orné půdě. Tím zcela flagrantně porušil tento zákon a nebyť toho, že jsem si vzal dovolenou a jednal na sekretariátě přednosty OÚ, mi toto bylo teprve s velkou nechtí umožněno. Přirozeně, že takové jednání ze strany Ing.Jarmily Reitingerové, vedoucí PÚ v Šumperku mě nepřekvapuje. Pokud si ověříte její postup při mém nástupu na práci na PÚ v Šumperku v r.1991, ještě v době, kdy tam byl přednostou OÚ pan Ing.Jaroslav Kopřiva, dnešní nám.ministra vnitra a Váš stranický kolega mi tehdy při osobním jednání na které mě speciálně pozval řekl asi toto: "Vedení pozemkového úřadu si nepřeje, aby jste k této práci nastoupil a odůvodňuje to tím, že již 12 let nepracujete v oboru". Proč tomu tak bylo si dovoluji poznamenat pod svým jménem na konci tohoto dopisu. Ano takovým způsobem se likvidují pravicoví odborníci v sametovém režimu pokud nemají ty správné vazby na staré struktury. To přece nevadí, že do dnešního dne na PÚ v Šumperku nemají nikoho, kdo by měl jakž takž pojem o bonitaci zemědělské půdy, zatímco já s téměř 15 praxí na všech nosných programech čsl.pedologie jsem byl vykopnut.

S projevem hluboké úcty

Ing. Vladimír Hajný
signatář Charty 77, HOS, ISO, SPUSA,
spoluzakladatel DI jediné pravicové
strany za komunismu mimo NF
ČSA 34, 787 01 Šumperk

1. Právní,

tisková a politická komise (TPK) při Ústřední radě Svazu PTP (ÚR) zahajuje činnost a posílá Vám první informace. Sami poznáte, že to nejsou jen informace k pasivnímu přijetí a přečtení na schůzi okresního klubu. Už samotný obsah je takový, že vyžaduje Vaši reflexi, zamyšlení a zaujetí určitého stanoviska, a to samozřejmě jak k věci samé, tak i ke způsobu podání (zvláště ze začátku, dokud nebude náš kontakt s Vámi ještě zcela stabilizován). Tento cíl také TPK a ÚR sledují - jde nejen o navázání informačního kontaktu s okresy a oblastmi (nad rámec, jaký umožňuje omezený rozsah Zpravodaje), jde především o zpětnou vazbu se všemi okresními kluby (a dokonce i s každým jednotlivým členem Svazu PTP). Jde tedy nejen o to, abyste byli důkladněji a podrobněji informováni o tom, jaké cíle sleduje ve své činnosti celý Svaz a jeho vedení, ale aby i celý Svaz a jeho vedení věděly důkladně a podrobně, co si o těchto cílech a jejich realizaci myslí každý jednotlivý okresní klub, a jaký navrhuje ve věci konkrétní postup. Prostřednictvím TPK má tedy od nynějška každý okresní klub větší možnost, jak informovat a ovlivňovat svými stanovisky vedení Svazu i - nepřímo - další okresní kluby. TPK volbou témat informací povede okresní kluby také ke spolupráci s dalšími demokratickými organizacemi v tom duchu, v jakém se už v centru, tedy v Praze, vyvíjí spolupráce s tzv. Volným sdružením demokratických organizací (VSDO). VSDO sdružuje zatím tyto organizace: Svaz PTP, KPV ČR, Svaz bojovníků za svobodu (s ním už v brzké době bude podepsána dohoda o přímé spolupráci), Svaz pronásledovaných učitelů, Masarykova společnost, Společnost Edvarda Beneše, Klub dr. Milady Horákové, Jurák, Sokol, Oni byli první (sdružuje pětomky ruských a ukrajinských emigrantů ze SSSR, odvečených v r. 1945 KGB do sovětských koncentračních táborů a tam zavražděných). Je totiž nesmírně důležité, aby Svaz PTP uplatnil svoji velkou přednost - decentralizaci na okresní kluby a jejich fungování na území celé ČR a aby sílu svého působení ve společnosti zvýšil spoluprací s těmito organizacemi, s nimiž hlavní cíle má Svaz PTP společné, tak aby jeho činnost v budoucnosti nebyla jen introvertně směřována na naše vnitřní problémy, ale byla prospěšná naší společnosti, aby přispívala k integraci našeho státu v duchu námi vyznávaných ideálů a v neposlední řadě aby také zvyšovala prestiž a důvěryhodnost naší armády, se kterou se cítíme být spjati.

Mgr. Jaroslav Müller
předseda TPK

2. Neznámý voják - památníkem označený symbolický hrob neznámého bojovníka, jímž se od dob první světové války uctívá památka padlých vojáků, jejichž totožnost nebyla zjištěna. (Heslo v Malé čl. encyklopedii, IV, str. 510)

3. Zasadíme se o obnovení hrobu Neznámého vojína ?

Po 1. světové válce to byli první Francouzi, kteří pohřbili Neznámého vojína v listopadu 1920 pod Vítězným obloukem v Paříži. Pak následovali Angličané ve Westminsterském opatství a řada dalších států: USA, Portugalsko, Polsko (během plánované návštěvy delegace ÚR ve Varšavě na sjezdu Svazu pronásledovaných vojáků-horníků uctí památku polského Neznámého vojína položením květů u hrobu na náměstí J. Piłsudského), Rumunsko a další země, které bojovaly na straně vítězné Dohody. Staly se součástí protokolu - významné státní návštěvy k nim kladly věnce a vyjadřovaly tak úctu státu, jeho armádě a padlým.

V ČSR vznikl hrob Neznámého vojína v r. 1922 - byla založena tradice nové svobodné armády samostatného čl. státu a Neznámým vojínem se stal příslušník čl. brigády, který 2. července 1917 padl v bitvě u Zborova. Tato bitva byla pokládána za den vzniku Čsl. armády a její 5. výročí provázely i velké vzpomínkové oslavy za účasti vojenských posádek, Sokola a dalších organizací. Pohřeb se konal 1. července, kdy byla rakev slavnostně uložena do kaple Staroměstské radnice.

Osudy hrobu byly pohnuté - 1. totalita, nacistická, dala hrob zlikvidovat, pozůstatky odvézt do budovy gestapa v tehdejší Bredovské ul., nyní ul. Politických vězňů, v dubnu 1945 do Malé pevnosti v Terezíně, další osud už není znám. 2. totalita, komunistická, zasáhla už v r. 1947, kdy SSSR nevyhověl žádosti ČSR o další exhumaci na zborovském bojišti k obnovení hrobu Neznámého vojína. Pak zasáhla naše vlastní komunistická totalita - 14. července 1949 byly na vojenském hřbitově u Dukly vyzvednuty ostatky příslušníka 1. čsl. armádního sboru v SSSR, jenž padl v bojích o Duklu. 11. K. 1949 byly za účasti čelných představitelů KSČ, státu a armády uloženy v Praze. Nový hrob se stal součástí Národního památníku na Žižkově. Hrob byl umístěn do tzv. vojenského kolumbária pod jezdeckou sochu Jana Žižky z Trocnova, která zde byla vztyčena v r. 1951. Při ukládání ostatků promluvil prezident Klement Gottwald a ministr obrany gen. Ludvík Svoboda. Jejich projevy oslavovaly SSSR, Stalina, Rudou armádu a komunistický režim. O Zborovu, Neznámém vojínovi z r. 1922 ani o legiích nepadlo jediné slovo. Přestože druhý hlavní řečník, L. Svoboda, sám v legiích sloužil a přestože si komunisté celou budovu přivlastnili, protože šlo o Památník národního osvobození, který byl budován především jako poslední místo odpočinku legionářů. Po únoru 1948 byl Památník přeměněn v tzv. proletářský panteon, tedy v pohřebiště čelných představitelů KSČ. Od prosince 1953 do r. 1962 zde dokonce existovalo Mauzoleum Kl. Gottwalda, jež uchovávalo jeho nabalzamované tělo. Hrob Neznámého vojína se tak dostal do jednoho objektu pod společnou správu s "proletářským panteonem". V praxi ceremoniál vypadal tak, že k hrobu Neznámého vojína pokládaly věnce oficiální státní a vojenské delegace, k Mauzoleu, později ke Gottwaldovu katafalku - delegace komunistických a bratrských stran. Od listopadu 1989 již limuzíny oficiálních delegací na Vítkov nepřijíždějí, hrob Neznámého vojína je "mimo službu". Jeho budoucnost, stejně jako budoucnost Památníku osvobození, je nejistá.

Tolik fakta z historie. A komentář? Je vůbec v tomto případě, a zvláště pro členy Svazu PTP, nutný? Ale přece jen snad několik slov. Ihned bychom se měli pustit společně se Svazem bojovníků za svobodu a s VSDO do práce na obnovení hrobu Neznámého vojína a Památníku národního osvobození (zde by mohla být realizována i snaha VSDO o vybudování muzea 3. odboje, doufáme že posledního, jež by zcela logicky mělo nalézt místo vedle 1. a 2. odboje). Také je nutné si uvědomit, kolik na všechno máme času. Blíží se dvě 80. výročí - bitvy u Zborova v r. 1917 a vzniku samostatného státu v r. 1918. To první rozhodně nelze nepřipomenout, právě naopak, musíme své úsilí zaměřit už na toto první výročí, protože ti první bojovníci, "hoši od Zborova", byli ti nejdůležitější - po třech stoletích poroby a neexistence samostatného státu se pustili, ačkoliv jich byla jen hrstka, do boje, aniž mohli předvídat úspěšný výsledek. A jejich odvaha byla opravdu veliká a morální síla nezlomná. A také ještě nad jedním faktem se pozastavme a ocenme ho náležitě. Ocenme "zdravý selský rozum" našich legionářů, který jim ve válce řekl nejprve, na kterou stranu se mají postavit, a později, když na Rusi vypukla občanská válka, že je nutné bojovat proti bolševikům. A nejen to, budeme-li úspěšní, měli bychom se pak, např. společně se Svazem přátel legií, zasadit o to, aby Hradní stráž byla vrácena uniformy legií z Francie, Itálie a Ruska, abychom tak začali znovu čít své tradice, jako je ctí jiné demokratické státy, a skoncovat s cirkusovým panoptikem s nulovou tradicí, jež se dnes pěstuje na pražském Hradě, nikomu nic neříká, nepřispívá ničím k obnovení naší národní a státní identity a snadno se tak může zvrátit jakýmkoliv směrem nebo ji lze na plnit jakýmkoliv, i bezobsažným obsahem. - Zprávy z médií v říjnu nasvědčují, že i vláda České republiky považuje již problém Památníku osvobození za aktuální a zastává názor, že by měl být určen původnímu účelu. Ústavní orgány nepochybně zodpovědně rozhodnou o všech předpokladech pro obnovení hrobu Neznámého vojína tak, aby tento významný státní symbol se dočkal důstojného umístění. Jistě k tomu bude slyšen i hlas občanů našeho státu a pak určitě i my se budeme moci, po zralé úvaze, ke které Vám TPK předkládá tyto informace, vyjádřit (a případně zaujmout stanovisko i k dalším navazujícím tématům obnovy českých národních tradic), protože náš názor bude připravený a fundovaný.

Charta 77	1
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	3
Výbor na obranu ... z oslobodzení ...	3
Výbor solidarity s Ivanem Polanským	6
Společensví přítel USA	6
Kruh přátel Polsko-československé solidarity	8
Demokratická iniciativa	9
Společnost Tomáše Garrigua Masaryka	10
Nezávislé mírové sdružení - iniciativa za demilitarizaci společnosti	10
Iniciativa sociální obrany	12
Sdružení katolických laiků Pokoj na zemi	13
Výbor na obranu práv maďarské menšiny v CSSR	14
Jazrová sekce	15
České děti	17
Kulturní underground	18
Hnutí za občanskou svobodu	19
Československý helsinský výbor	20
Mírový klub Johna Lennona	21
Východoevropská informační agentura	21
Iniciativa kulturních pracovníků	22
Klub za socialistickou přestavbu Obroda	22
Klub právní podpory	23
Společnost pro studium demokratického socialismu	24
Výbor pro podporu návrhu na udělení Nobelovy ceny míru za rok 1989 Václavu Havelovi	25
Ekologické hnutí	25
O autorovi	26
Adresář	27
Poznámka vydavatele	28

Na pokračování budeme otiskovat počínajíc tímto číslem vyčerpávající publikaci Jiřího Grunterové o skupinách odporu proti totalitě. Podrobnosti lez získat na adrese "Libri prohibiti", Senovážné náměstí, Praha 1, Vlt.

Charta 77 je jednou z nejstarších občanských iniciativ ve střední Evropě. Jejím vzniku předcházely soudní procesy s undergroundovými hudebníky ze skupiny Plastic People v roce 1976. Tehdy se propojily názorové různorodé skupiny občanů, nesouhlasící s tímto drastickým zásahem represivních orgánů - od katolických a evangelických intelektuálů, přes nepublikující spisovatele včetně národního umělce Jaroslava Seiferta, pozdějšího nositele Nobelovy ceny za literaturu, až po právníky a bývalé komunistické politiky. Šňas petičních akcí na jejich podporu se objevily další možnosti spolupráce při prosazování lidských práv v duchu Závěrečného aktu Helsinské konference. Přijetí Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, které byly zveřejněny v říjnu 1976 ve Sbírce zákonů, dalo této snaze zákonný podklad.

V prosinci 1976 bylo sebráno 240 podpisů občanů ze všech názorových okruhů včetně pronásledovaných hudebníků a jejich přátel pod prohlášení Charty 77. Signatáři v něm uvítali skutečnost, že Československo přistoupilo k zmíněným mezinárodním paktům, zároveň však poukázali na to, že takto zaručená práva a svobody platí pouze na papíře. Iluzorní je svoboda projevu, právo na vzdělání je omezeno, občané nemohou "vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu bez ohledu na hranice" a nejsou chráněni ani před lživou propagandou. Rovněž svoboda náboženství je systematicky omezena. Omezena je i svoboda sdružování a právo podílet se na vedení veřejných věcí. Občané nejsou chráněni před zásahy ministerstva vnitřní do jejich soukromí (odposlechy, sledování, kontrola korespondence). Jsou porušována i práva politických vězňů. Lidé nemohou volně cestovat do zahraničí a ti, kteří poukazují na porušování práv a svobod, jsou stíháni. V prohlášení se praví: "Odpovědnost za dodržování občanských práv v zemi padá samozřejmě především na politickou a státní moc. Ale nejenom na ni. Každý nese svůj díl odpovědnosti za obecné poměry, a tedy i za dodržování uzákoněných paktů, které k tomu ostatně zavazují nejen vlády, ale i všechny občany. Pociť této spoluodpovědnosti, víra ve smysl občanské angažovanosti a vůle k ní a společně potřeba hledat její nový a účinnější výraz přivedly nás k vyhlášení Charty 77, jejíž vznik dnes oznamujeme. Charta 77 je volně neformální a otevřené sdružení lidí různých přesvědčení, různé víry a různých profesí, které spojuje vůle jednotlivě i společně se zasazovat o respektování občanských a lidských práv v naší zemi i ve světě, těch práv, která člověku přiznávají oba uzákoněné mezinárodní paktů, závěrečný akt

Helsinské konference, četné další mezinárodní dokumenty proti válkám, násilí a sociálnímu a duchovnímu útisku a která souhrnně vyjadřuje všeobecná deklarační lidských práv OSN. Charta 77 vyrůstá ze zájemů solidarity a přátelství lidí, kteří sdílejí starost o osud ideálů, s nimiž spojili a spojují svůj život i práci. Charta 77 není organizací, nemá stanovy, státní orgány a organizačně podmíněné členství. Patří k ní každý, kdo souhlasí s její myšlenkou, účastní se její práce a podporuje ji. Charta 77 není základnou k opoziční politické činnosti. Chce sloužit obecnému zájmu jako mnohé podobné občanské iniciativy v různých zemích na Západě i Východě. Nechce tedy vytýčovat vlastní programy politických či společenských reforem nebo změn, ale vést v oblasti svého působení konstruktivní dialog s politickou a státní mocí, zejména tím, že bude upozorňovat na různé konkrétní případy porušování lidských a občanských práv, připravovat jejich dokumentaci, navrhnout řešení, předkládat různé obecnější návrhy směřující k prohlubování těchto práv a jejich záruk, působit jako prostředník v případných konfliktních situacích, které může bezprávi vyvolat. atd."

Prvními mluvčími Charty 77 se stali dramatik Václav Havel, bývalý ministr zahraničí z období Pražského jara Jiří Májecký a filozof Jan Patočka, který byl mluvčím necelé tři měsíce a zemřel po sérii policejních výslechů. Počet signatářů stoupl během roku 1977 z původních 240 na 840, za dalších 11 let se zvýšil na nynějších asi 1400. Ve funkcích mluvčích se vystřídalo přes 30 signatářů. Několik set signatářů bylo propuštěno ze zaměstnání, několik desítek dalších uvězněno, mnohdy na řadu let. V důsledku represí se jich 300-400 ze země vystěhovalo. Tyto represy trvaly dodnes, devátý rok je vězněn František Weiss, šestý rok Jiří Wolf, několik chartistů je ve vězňích od října loňského roku, mezi nimi již několikrát trestaní aktivisté Petr Cibulka a Ivan Jirous. Další, včetně Václava Havla a Oty Veverky, byli zatčeni 16. ledna 1989.

Charta 77 se za dobu své existence vyjádřila k řadě společenských problémů, mj. diskriminaci v zaměstnání a povolání, ke svobodě cestování do ciziny, k problematice důchodců, ke stavu životního prostředí včetně elektrárny Gabčíkovo-Nagymaros, k právům vězňů, k občanskému výzkumu, dále ke stavu ekonomiky, zdravotnictví, kultury a k poměrům ve věznicích, k toxikomanii, problematice jaderných elektráren a Cuxinů - Romů, vydala dokumenty Právo na dějiny a Právo na informace, vydala sborníky "Charta 77 o míru", "O odpovědnosti k politice a za politiku" a "O Es. vězeňství". Vícekrát žádala o

amnestii pro uvězněné a intervenovala ve prospěch jednotlivých politických vězňů. Vyjádřila se i k intervenci některých armád Varšavské smlouvy v srpnu 1968 a k dalším otázkám.

Současnými mluvčími Charty 77 jsou Tomáš Hradílek, čtyřicetiletý ředitel zemědělský inženýr, který pracuje jako dělník na píle, bydlí v Lípniku nad Bečvou, dále Dana Němcová, šestapadesátiletá bývalá psycholožka, nyní v důchodu, bydlí v Praze, a Saša Vondra, osmdesátiletý doktor přírodních věd, zaměstnaný jako programátor, žije v Praze. Proti všem třem je vedeno trestní stíhání, Saša Vondra byl, zatím nepravomocně, odsouzen k podmíněnému trestu. V loňském roce se k Chartě 77 připojilo 108 dalších signatářů. Zajímavé je, že na Slovensku byla odezva Charty 77 minimální a počet signatářů tam nepřevyšuje tři desítky. Vzácnou výjimku tvořili spisovatel, zasloužilý umělec Dominik Tatarka, jeden z prvních signatářů. Účast Slováků v dalších nezávislých iniciativách je ještě menší.

Od roku 1978 vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77 časopis Informace o Chartě 77. Do roku 1988 vycházel lxx až lxxx ročně, od roku 1988 vychází jako čtrnáctideník. Jsou zde publikovány všechny dokumenty Charty 77, sdělení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, články, týkající se lidských a občanských práv a činnosti nezávislých iniciativ a také informace o samizdatových novinkách. Časopis je nezávislý jak na státní moc tak na Chartě 77, úzce však spolupracuje s jejími mluvčími. Představitelem redakční skupiny je Petr Uhl.

Pokračující policejní a soudní represe proti nezávislým aktivitám a nekonformním občanům vůbec vedly v dubnu 1978 k založení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS). Tehdy se po několika měsících nevěřejné činnosti rozhodlo 17 signatářů Charty 77 založit VONS, a vydali toto prohlášení: "V duchu poslání Charty 77 a v souladu s jejími snahou podporovat vznikání užších pracovních sdružení, zaměstnání k jejímu dílčím úkolům, rozhodli jsme se po několika měsících především práce ustavit Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných. Cílem tohoto výboru je sledovat případy osob, které jsou trestně stíhány či vězněny za projevy svého přesvědčení nebo které se staly obětmi policejní a justiční svévole. Budeme s těmito případy seznávat veřejnost i úřady a podle svých možností pomáhat postiženým osobám. Chceme přitom spolupracovat a každým, u nás i v zahraničí, kdo projeví o spolupráci zájem. Žádáme zároveň občany, aby nás (nejraději osobně) na takové případy upozorňovali. Věříme, že působení našeho výboru přispěje k tomu, aby lidé nebyli nespravedlivě

pronásledováni a vězení.

V květnu 1979 začala Státní bezpečnost /StB/ deset členů VONS, chtěla tím činnost výboru znemožnit. Dosáhla však pravého opaku, počet členů se zvýšil na 33 a ti pokračovali v činnosti ještě intenzivněji. V této době vydal VONS již přes sto sdělení a zastal se několika desítek osob. V listopadu 1979 se stává VONS členem Mezinárodní federace pro lidská práva /FIDH/ při OSN a tím zároveň Československou ligu pro lidská práva. Ani to však nezabránilo Československým orgánům v odsouzení Petra Uhla, Václava Havla, Václava Bendy, Jiřího Dienstbiera a Otky Bednářové k vysokým nepodmíněným trestům (3 - 5 let). K podmíněnému trestu byla odsouzena Dana Němcová a spolu s Václavem Malým, Jiřím Němcem, Ladislavem Lisem a Jarmilou Šalíkovou propuštěna po sedmašátičti letech. Pořáději byli ještě za činnost ve VONS odsouzeni Albert Černý, Rudolf Bětkák, Ladislav Lis a Jan Litomský.

Nyní má VONS v Československu 31 členů, dalších šest se podílí na jeho činnosti v zahraničí. Za dobu své existence vydal přes 900 sdělení a zastal se několika set nespravedlivě stíhaných osob. Člen VONS Ladislav Lis byl dvakrát zvolen místopředsedou FIDH. Výbor se podílel také na uspořádání nezávislé manifestace ke Dni lidských práv OSN 10. prosince 1988, kde měl projev jeho člen Václav Malý. VONS vydal několik společných dokumentů s Chartou 77 a spolupracuje s Amnesty International.

Ještě před vyhlášením Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných založilo 17 signatářů Charty 77 v dubnu 1978 Výbor pro propuštění Václava Havla, Jaroslava Kukala a Pavla Landovského. Po zastavení trestního stíhání těchto tří obviněných skončil svou činnost i výbor. Jeho zkušenosti je pak využito při vzniku VONS a dalších podobných výborů. Prvním byl Výbor za osvobození Petra Pospíchalů, který byl založen v Praze a v Brně v únoru 1987. Na jeho činnosti se podílelo 15 členů. Výbor měl za cíl "Pospíchalův případ sledovat, shromažďovat a vydávat dokumenty, které s ním souvisejí, informovat o osobnosti Petra Pospíchalů a usilovat o to, aby se mu dostalo doma i v zahraničí širokého zastání a podpory." I tento výbor dosáhl svého cíle a Petr Pospíchal byl bez soudního řízení propuštěn.

Další podobnou iniciativou je Výbor na obranu Jaroslava Popelky, který v září 1988 upozorňuje veřejnost na trestní stíhání Jaroslava Popelky, známého stoupence přestavby Michaila Gorbačova. Výbor pronáší: "Je věc Jaroslava Popelky je věcí všech občanů. Odsouzením Jaroslava Popelky byla odsouzena práva a svoboda, které

občanům zaručuje platný právní řád. Boj za plné osvobození Jaroslava Popelky je bojem za občanskou svobodu nás všech." Výbor má 14 členů, z nichž Petr Cibulka a Václav Havel jsou nyní rovněž vězňem.

V září 1988 vznikl Výbor na obranu Augustina Navrátila. A. Navrátil je katolický aktivista z Moravy, signatář Charty 77 a autor známé 31 bodové petice o náboženských svobodách a odluce církve od státu. Je také spoluvydavatelem Křesťanských obrzů a jedním z iniciátorů sdružení katolických laiků (viz níže). O situaci A. Navrátila vydal výbor na jeho obranu mnoho dokumentů a informací a podílel se na řadě protestních akcí: petici za jeho propuštění z psychiatrické léčebny podepsalo několik tisíc osob. Výbor má 12 členů, jedním z nich je i nyní vězněn Ota Veverka. Výsledkem souhrnné mezinárodní solidarity a úsilí výboru je nedávne rozhodnutí soudu o přechodu ústavního psychiatrického léčení A. Navrátila na ambulantní.

Od listopadu 1988 existuje Výbor na obranu Ivana Jirouse, je třináctičlenný, v jeho prohlášení se m.j. píše: "... Pokud se s plnou rozhodností nepostavíme proti tomuto aktu mocenské vůle, bude přímo před našima očima - a za naší tiché spoluúčasti - zničen člověk, jehož význam pro duchovní klima této země je nezastupitelný." Výbor informuje veřejnost, že I. Jirous, historik umění, básník, teoretik undergroundu a spoluvydavatel časopisu Vokno byl již celkem osm let ve vězení, je vězněn popáté, a vyzývá veřejnost k jeho podpoře. Výbor uspořádal podpisovou akci za jeho propuštění, ke které se připojilo již mnoho čs. občanů i lidí v zahraničí, m.j. Allen Ginsberg a Kurt Vonnegut.

V Brně se v listopadu 1988 ustanovil Výbor na obranu Petra Cibulky, Dušana Skály a Jiřího Stencle. V prohlášení informuje o případech jmenovaných, upozorňuje na politickou motivaci jejich stíhání a poukazuje na zneužití právních norem. Výbor si klade za cíl zastavení trestního stíhání a chce o vývoji případů informovat veřejnost a pomáhat rodinám postižených. Členka osmičlenného výboru Eva Vidlářová byla v prosinci 1988 vzata do vazby jako obviněná z tr. činu nadřívání Petru Cibulkovi. Její obvinění bylo nedávno převalifikováno na tr. čin maření výkonu úředního rozhodnutí. Dušan Skála a Jiří Stenci, kterých se výbor zastává, jsou nyní stíháni na svobodě.

1. prosince 1988 se v Praze ustavil Výbor na obranu Hany Marvanové, Lubonira Vydry, Tomáše Dvořáka a Tomáše Tvarocha, který je rovněž osmičlenný. Výbor se obrací dopisem na naši i světovou veřejnost se žádostí o účinnou solidaritu s těmito členy nezávislého mírového sdružení /NMS-IDS/. L. Vydra a T. Tvaroch byli z vazby

propuštěni, nadále jsou vězňem T. Dvořák a H. Marvanová a rovněž členka tohoto výboru a členka NMS Jana Petřová. Nedávno bylo vydáno prohlášení Výboru na obranu mírových aktivistů, z kterého je zřejmé, že bude pokračovat v činnosti výše zmíněného výboru a bude se také zastávat členů Mírového Klubu Johna Lennona.

V říjnu 1988 vznikl Výbor solidarity s Ivanem Polanským. I. Polanský je katolický aktivista, který byl odsouzen za samizdatovou činnost na čtyři roky do vězení. V prohlášení Výboru se říká, že Polanský jednal v souladu se zákonem a jeho odsouzení je protiprávní. Prohlášení pak pokračuje: "Svoboda je nedělitelná, spravedlnost, která přepouští účelové výjimky, se stává pouhou zvlášti. Represe proti Ivanu Polanskému je útokem proti nám všem, kteří působíme v nezávislé publicistice se stejnými či podobnými motivy jako on. Neboť my, nezávislí vydavatelé a publicisté různých kulturních a politických zaměření, sdílejeme věr i bez vyznání. Uznáváme totiž co Ivan Polanský. Když vyzýváme vás, abyste buď propustili Ivana Polanského na svobodu nebo zrušili následnost své zvrácené spravedlnosti tím, že uvězníte nás všechny." Dale informuje výbor o tom, že je otevřen všem čs. nezávislým vydavatelům a publicistům, že členství v něm je individuální a že byla vytvořena v jeho rámci informační služba. Jsou zde uvedeny adresy Václava Bendy, Jána Černogurského, Jiřího Gruntráda a Meřana Chromého. Výbor má přes devadesát členů, většina z nich uvedla, se kterou samizdatovou iniciativou spolupracují. V souladnosti je sedm členů výboru ve vazbě a další jsou trestně stíháni na svobodě. Přestože byl Ivan Polanský v prosinci 1988 podmíněně propuštěn na svobodu, výbor svou činnost neukončil. Chce se zabývat obranou svých členů, kteří jsou vězňem vesměs pro publicistickou činnost.

Přípravný výbor Společnosti přátel USA vznikl v květnu 1987 v Gottwaldově, Lipníku nad Bečvou, Ostravě, Brně a Praze. Má celkem 41 členů. V březnu 1987 byla zamítnuta jeho žádost o registraci a toto rozhodnutí v říjnu 1987 potvrdil ministr vnitra ČSR. Aktivisté tohoto výboru byli od samého počátku vystaveni perzekucím, zatýkání a výslechům. V únoru 1988 byl oznámen vládě ČSR vznik Společnosti přátel USA /SPUSA/ jakožto neformálního společenství, které spojuje obdobně říjny. Zároveň bylo oznámeno zrušení výkonné rady SPUSA, která zastupovala členy přípravných výborů, a byla jmenována trojice zastupců, která převzala funkci výkonné rady. Tuto trojici tvoří ing. Petr Bartoš, Pavel Jungmann a ing. Bedřich Koutný, všichni z

Gottwaldově.

V základním prohlášení Společnosti přátel USA se hovoří o podílu USA na vzniku naší republiky, o mnohostraných vzájemných vztazích, zvláště v oblasti kultury, která se neustále oboustranně ovlivňuje a obohacuje. Dále se píše: "Ovšem hlavní důvod, proč vytváříme naše Společství, je zcela současný. Dožíváme se, že krize našeho světa, hrozící katastrofou, je hlavně krizí důvěry. V šedesátých letech instalovaly Spojené státy a SSSR tzv. horkou linku, aby nedošlo ke katastrofě pro nějaké nechtěné nedorozumění. My se však dožíváme, že mír je příliš křehká a drahocenná věc, než aby se svěřila vládám a diplomacii. A proto vytváříme Společství ne jako podnik stranické či jiné doktríny, ale jako linku důvěry mezi americkými a Československými občany. A jako výraz naděje, že nové myšlení v mezinárodní politice nemusí být jen pouhou frází." Z programového prohlášení: SPUSA je dobrovolnou nezávislou občanskou iniciativou, chce aktivně přispívat k mírovému soužití mezi státy s různým společenským zřízením, posláním SPUSA je účinně přispívat k rozvíjení přátelství mezi občany ČSSR a USA a tím naponáhat upřesňování důvěry mezi oběma národy. K jeho úkolům patří poznávat americkou společnost, ponocí tohoto poznání pak přiblížovat našim občanům její úspěchy i nedostatky, navazovat různými formami osobní kontakty mezi občany USA a ČSSR, dávat americkým občanům možnost poznat naši vlast, její kulturu, hospodářství a tak obohatit jejich vědomosti a přiblížovat jejich srdce naší zemi, učít se anglickému jazyku s přihlédnutím k americkým zvláštěm, požádat společenských večery při příležitosti amerických svátků a výročí, vytvořit ve SPUSA zájmové okruhy, např. literární, hudební, výtvarný, divadelní, filmový, historický, sportovní a jiné, a tím, že budou požádat pro občany přátelská setkání, besedy, diskuse, přednášky, filmová představení a jiné programy. Do budoucna má SPUSA v plánu vytvářet program sesterských měst mezi státy ČSSR a USA. Byl také vytvořen časopis, který informuje aktivisty SPUSA i ostatní občany o činnosti SPUSA a mnoha dalších věcech, souvisejících s čs.-americkými vztahy. Časopis se jmenuje Magazin SPUSA, vyšla zatím tři čísla, ve kterých byla zveřejněna jména a adresy dosavadních 120 aktivistů. Připravuje se také samizdatová knižní edice.

SPUSA byla rovněž spolupořadatelem sympozia Československo 88 a nezávislé manifestace k 70. výročí čs. samostatnosti. Aktivisté SPUSA připravili v prosinci 1988 petici, žádající neprodle propuštění vězňů svědomí z výkonu trestu i z vazby, propuštění A. Navrátila z psychiatrické léčebny, ukončení diskriminace nezávislých aktivistů, spisovatelů, umělců a vědců, postižených zákazy činnosti. Pro petici